

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.634 van 24 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. MINNEN en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 29 oktober 2000 het Rijk binnen en diende op 13 juni 2007 een tweede asielaanvraag in. Op 26 mei 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Hargeisa (Somaliland) en te behoren tot de Soorac-clan. Op 30 oktober 2000 diende u een eerste asielaanvraag in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van verblijf werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 30 november 2000, welke werd gevolgd door een technische weigering (weigering van verblijf) door het*

Commissariaat-generaal dd. 11 mei 2001. Op 8 augustus 2001 diende u bij de Raad van State een schorsingsberoep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd door de Raad van State gehandhaafd bij arrest van 5 november 2003. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 13 juni 2007 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (1ste gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 12 november 2007 en 2de gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 1 april 2008) verklaarde u geboren te zijn te Mogadishu op 29 november 1972. U verklaarde dat u tot de Soorac-clan behoorde doch dat u zich steeds uitgaf als behorende tot de Gadabursi-clan. Uw vader was werkzaam in het Somalische leger en werd in 1975 overgeplaatst van Mogadishu naar Hargeisa. In 1988 huwde u te Hargeisa met Mohamed Geele. In 1989 werd uw zoon Anab geboren. In 1989 werd uw vader gedood toen hij als soldaat Hargeisa verdedigde tegen de oprukkende rebellen van het SNM die tot de Issaq-clan behoorden. In 1989 vluchtte u naar Wajaale, een dorp aan de grens met Ethiopië, alwaar u zich minder dan 3 maanden verschool alvorens terug te keren naar Hargeisa. In 1991 werd uw zoon Omar geboren. In 1991 vluchtten u en uw familieleden gedurende enkele dagen naar de grens met Ethiopië waarna jullie terugkeerden naar Hargeisa. In 1991 werd uw broer Ahmed neergeschoten door het SNM en werd hij gewond vastgehouden in het centraal politiestation te Hargeisa. Uw broer Ahmed deed zich voor als behorende tot de Issaq-clan en werd na 2 weken gevangenschap vrijgelaten. In 1991 werd uw broer Aden gearresteerd door het SNM. Uw broer Aden loog en verklaarde tot de Issaq-clan te behoren waarna men hem verplicht inlijfde bij het SNM. Uw broer Aden werd naar Berbera gebracht om de wapens op te nemen doch hij kon ontsnappen en vluchtte naar Ethiopië waarna hij eind 1991 terugkeerde naar Hargeisa. Nadien werd uw broer Ahmed nogmaals 2 keer gearresteerd doch onmiddellijk opnieuw in vrijheid gesteld wanneer hij zich uitgaf als lid van de Issaq-clan. In 1995 werd uw moeders woning aangevallen door buurtbewoners die tot het SNM behoorden. Er werd uw moeder gevraagd waar uw vader zich bevond. Toen uw moeder repliceerde dat hij overleden was werden uw broers Aden en Ahmed gedood. Het SNM eiste vergelding voor het feit dat uw vader eerder het SNM bevocht toen hij in het leger was. Eind 1995 werd de woning van uw zus Zahra en uw schoonbroer Ali aangevallen door het SNM. Uw zwangere zus Zahra werd gedood. In 1996 kwamen leden van SNM naar uw woning. Ze beschuldigden u ervan uw vader te herbergen en zeiden u dat uw vader nog in leven was en acties tegen de regering plande. U en uw echtgenoot werd gearresteerd en gevangen gezet in het centraal politiestation. Uw echtgenoot werd na 4 dagen gevangenschap gedood. U werd steeds gevraagd waar uw vader zich bevond en u werd gefolterd. U verbleef van 1996 tot 2000 in de gevangenis en toen u door één van de bewakers die medelijden had met u vrijgelaten werd vernam u dat uw zoon Anab in 1997 overleden was en dat uw moeder in 1998 aangereden werd door een voertuig toen ze de straat wilde oversteken en overleed. U reisde te voet naar Jijjiga (Ethiopië) alwaar u op 3 oktober 2000 arriveerde. U reisde verder naar Adis Ababa (Ethiopië) alwaar u op 27 oktober 2000 per vliegtuig naar Duitsland reisde. Per trein reisde u naar België alwaar u op 30 oktober 2000 een eerste asielaanvraag indiende. U begon een relatie met Sharif Maki Abdou die de Noorse nationaliteit bezit en in Noorwegen resideert. U raakte zwanger van hem en op 29 april 2004 werd uw zoon Mouhzin Sharif geboren te Brussel. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgende documenten neer: een kopie van het Noorse paspoort van Sharif Maki Abdou uitgegeven dd. 4 juni 2007 te Rogaland Politidistrikt, een kopie van de Noorse identiteitskaart van Maki Abdou Sharif (gedeeltelijk onleesbaar), een geboorteakte van uw zoon Mouhzin Sharif uitgegeven te Brussel dd. 3 februari 2005 en een geboortecertificaat (nr. 6401/72) op naam van Halimo Abdi Barghat

uitgegeven te Mogadishu op 29 november 1972. U verklaarde dat u subsidiaire bescherming wenst te krijgen."

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

Nopens de status van vluchteling.

3. Verzoekster meent dat ze *"voldoet aan de voorwaarden voorzien in de Conventie Van Genève van 28 juli 1951 en waarvan de voorwaarden zijn overgenomen in art. 48/3 van de wet van 15 december 1980"*. De Commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit en afkomst uit Somaliland en derhalve evenmin aan haar asielmotieven.
1. Verzoekster legt een geboortecertificaat neer op naam van Halimo Abdi Barghat en uitgegeven te Mogadishu op 29 november 1972.
1. Het Raad stelt vast dat hoewel verzoekster verklaarde afkomstig te zijn uit Hargeisa (Somaliland), het document werd uitgereikt te Mogadishu (Somalië) en verzoekster aldus de authenticiteit van het document zelf ontkracht. Hoe dan ook dienen dergelijke documenten te worden ondersteund door geloofwaardige, overtuigende verklaringen wat in casu niet het geval is gelet op het hieronder vermelde.
2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.
3. De Commissaris-generaal verwijt verzoekster dat haar kennis over het Somalische clansysteem alsook over de Somalische geo-politieke situatie te wensen overlaat. De bestreden beslissing stelt: *"U verklaarde namelijk dat uw echtgenoot in 1996 gedood werd door de troepen van het SNM (1ste gehoor, p. 3) doch u verklaarde niet te weten*

hoe de volledige naam van het acroniem SNM luidde (1ste gehoor, p. 3). Verder verklaarde u verkeerdelijk dat er in Somaliland geen politieke partijen bestaan (1ste gehoor, p. 18) (zie informatie in administratief dossier) en verklaarde u dat de huidige president Riyale heet (1ste gehoor, p. 18) doch u verklaarde zijn clan niet te kennen (1ste gehoor, p. 18). U verklaarde tevens dat Silaanyo het SNM leidde (1ste gehoor, p. 8) doch u verklaarde verkeerdelijk dat Silaanyo tot de Habr Awal subclan van Issak behoorde (1ste gehoor, p. 13 en tweede gehoor, p. 4) (zie informatie in administratief dossier). Het is tevens opmerkelijk dat u verklaarde dat Tuur in 1991 president werd (1ste gehoor, p. 13) doch dat u zijn subclan van Issak niet kon benoemen (1ste gehoor, p. 13). Daarnaast verklaarde u dat Egal van 1993 tot 2003 of 2004 president was (1ste gehoor, p. 18) waaruit blijkt dat u niet op de hoogte bent van het feit dat Egal reeds in 2002 overleed (zie informatie in administratief dossier). Het is toch opmerkelijk dat u de subclans van deze belangrijke personen niet kent gezien u eerder beweerde “ik ken enkel de Issak want ik woonde bij hen” (1ste gehoor, p. 17). Voorts verklaarde u verkeerdelijk dat er in Somalië slechts 2 clangroepen bestaan, Darod en Dir (1ste gehoor, p. 16), verklaarde u verkeerdelijk dat Ashraf en Midgan clans zijn van de clangroep Dir (1ste gehoor, p. 16) en verklaarde u verkeerdelijk dat Habr Gedir een clan van de clangroep Darod is (1ste gehoor, p. 16) (zie informatie in administratief dossier). U kon voorts geen enkele subclan van Majertein noch Marehan opnoemen (1ste gehoor, p. 17). Verder is het opmerkelijk dat u verklaarde dat Gibeley een dorp is dat zich vlakbij Hargeisa bevindt (1ste gehoor, p. 17) doch dat u geen dorpen tussen Gibeley en Hargeisa kon benoemen (1ste gehoor, p. 17) ondanks dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er talrijke dorpen liggen op de as Gibeley-Hargeisa (zie informatie in administratief dossier). Het is voorts merkwaardig dat u Arabsiya opnoemde als een dorp in de buurt van Hargeisa (1ste gehoor, p. 17) doch dat u dit blijkbaar niet situeerde tussen Gebiley en Hargeisa (1ste gehoor, p. 17). Voorts verklaarde u dat Husein Aideed, Ali Mahdi en Muse Sudi [kr]ijgsheren in Somalië zijn (p. 18) doch u kon de clan van Husein Aideed niet met zekerheid benoemen (1ste gehoor, p. 18) en u verklaarde de clans van Ali Mahdi en Muse Sudi niet te kennen (1ste gehoor, p. 18). Voorts verklaarde u geen subclans van de Idagala te kennen (1ste gehoor, p. 15 en 19) en u verklaarde in dit verband dat zij vooral in Bebera wonen (1ste gehoor, p. 19) hetgeen toch niet blijkt te kloppen volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie informatie in administratief dossier). Verder beweerde u verkeerdelijk dat er onder president Egal geen ministers waren (2de gehoor, p. 3) (zie informatie in administratief dossier). Daarnaast beweerde u verkeerdelijk dat er in Somaliland geen geschreven dagbladen en dat er geen Somalilandse radiokanalen bestonden (2de gehoor, p. 3) (zie informatie in administratief dossier). U kon tevens geen televisiekanalen benoemen (p. 3).”

1. Verzoekster stipt aan “dat zij Somaliland reeds 8 jaar verlaten heeft. Bovendien is de hele familie van verzoekster uitgemoord door de SNM zodat zij dan ook geen enkel contact meer heeft met haar geboorteland”.
2. Verzoekster meent benadeeld te zijn omdat zij Somaliland reeds acht jaar geleden verlaten heeft doch gaat eraan voorbij dat haar langdurige verblijf in België eerder een gunstige invloed blijkt te hebben op haar kennis, aangezien in de opeenvolgende verklaringen die zij aflegt voor de Belgische asielinstanties een duidelijke progressie merkbaar is. Uit het administratief dossier blijkt immers dat haar kennis over het Somalische clansysteem er op het tweede verhoor opmerkelijk op was vooruitgegaan, wat er ontegensprekelijk op wijst dat haar kennis ingestudeerd is, zoals de bestreden beslissing terecht aangeeft: “Zo vroeg de interviewer van het

Commissariaat-generaal u tijdens uw eerste gehoor naar subclans van de Gadabursi en repliceerde u “ik ken het niet goed” (1ste gehoor, p. 15) en kon u slechts de subclan en subsubclan van Gadabursi benoemen waartoe uw moeder behoort (1ste gehoor, p. 15) en voegde u er aan toe geen andere subclans van de Gadabursi te kennen (1ste gehoor, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal kon u daarentegen probleemloos een tiental sub- en subsubclans van Gadabursi benoemen (2de gehoor, p. 2). Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal president Egal zijn subclan van Issak niet te kennen (1ste gehoor, p. 19) hoewel u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde dat Egal tot de Habr Awal-subclan van de Issak behoort (2de gehoor, p. 3).” Verzoeksters (verbeterde) verklaringen inzake het clanisme op het tweede verhoor kunnen haar onwetendheden en foutieve verklaringen van op het eerste verhoor dan ook niet vergoelijken. Hieruit blijkt overduidelijk dat zij niet bekend is met de Somalische maatschappij, waar de gestructureerde clancontacten het sociaal en economisch leven bepalen en waar de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. Aangezien de clanstructuren en de familiale clangeschiedenis dermate belangrijk is en reeds op zeer jonge leeftijd aan kinderen worden aangeleerd is een langdurig verblijf in België hoe dan ook geen aannemelijke verklaring voor haar onwetendheid dienaangaande. Bovendien bleek verzoekster evenmin bekend te zijn met politieke partijen, voormalige presidenten, krijgsheren, dagbladen, radio- en televisiekanalen, wat elementaire aspecten uitmaken uit het dagelijkse leven in Somaliland. Aangezien verzoekster geen minimale band aantoonde met haar land van herkomst kan bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan haar voorgehouden identiteit en afkomst.

4. *Volgens verzoekster “is de beslissing zoals genomen door het Commissariaat - generaal verregaand ingegeven door een eerdere beslissing van hetzelfde Commissariaat - generaal van 11 mei 2001 en waarin werd beslist tot een technische weigering van het asiel” en “Aangezien het hier gaat om een nieuwe asielaanvraag, mag het Commissariaat - generaal geen rekening houden met eerdere negatieve beslissingen. Oordelen dat dit wel het geval is, neemt alle nut weg van latere aanvragen tot asiel.”*
1. *Volgens verweerder “is verzoekster zelf verantwoordelijk voor het feit dat er zoveel jaren verliepen tussen haar aankomst in België en het eigenlijke interview met de inhoudelijke kennisvragen over Somalië, nu zij tijdens haar eerste asielaanvraag niet opdaagde voor het interview op het Commissariaat-generaal en zo een gebrek aan belangstelling vertoonde. De Commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissing dan ook terecht naar verzoeksters houding tijdens de eerste asielaanvraag, die ernstige vragen oproept bij de gegrondheid van haar ingeroepen vrees en de eventuele nood aan bescherming.”*
2. *Verzoekster toont niet aan dat de beoordeling door de Commissaris-generaal van haar tweede asielaanvraag zou zijn beïnvloed door de beslissing tot technische weigering in het kader van haar eerste asielaanvraag. De bestreden beslissing is uitvoerig gemotiveerd en steunt op een uitvoerig onderzoek, wat blijkt uit het administratief dossier, en waarbij terecht geconcludeerd werd dat verzoekster haar voorgehouden Somalische identiteit niet aannemelijk maakt en derhalve evenmin de asielmotieven die zij inroept. Uit de overige documenten die verzoekster neerlegde, met name kopieën van het Noorse paspoort en van de Noorse identiteitskaart van haar partner Maki Abdou Sharif, en een geboorteakte van haar zoon Mouhzin Sharif*

kan slechts worden afgeleid dat verzoekster een kind kreeg in België, en dit verder niet dienstig is voor de beoordeling van haar asielaanvraag.

5. Verzoekster beperkt zich tot het louter herhalen van haar voorgehouden asielrelaas en te beweren dat er voldaan is aan de toepassingsvoorwaarden van de Geneefse Conventie maar onderneemt in het verzoekschrift geen poging om de bevindingen van de Commissaris-generaal te vitiëren, dewelke dan ook onverminderd overeind blijven. Bovendien verklaarde verzoekster uit Somaliland te zijn en niet uit Iran zoals het verzoekschrift stelt. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

4. Verzoekster stelt: *“Wanneer de Commissie echter meent dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève, en aangezien verzoekster zeker niet valt onder de toepassing van art. 9 ter, moet minstens geoordeeld worden dat verzoekster in het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou oplopen. Ernstige schade in de zin van de doodstraf of executie, foltering of onmenselijke behandeling of ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit geval moet verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus genieten in de zin van art. 48/4 van de wet van 15 december 1980. In casu zijn er sterke indicaties om te geloven dat, wanneer verzoekster zou teruggestuurd worden naar Somaliland, dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals voorzien in het tweede lid van art. 48/4. De regio wordt immers gecontroleerd door het SNM die het op het leven van verzoekster gemunt hebben. Het feit dat de ganse familie van verzoekster reeds is uitgemoord geworden door het SNM getuigen hiervan. Dit houdt in dat verzoekster ernstige redenen heeft om te geloven dat, wanneer zij teruggezonden wordt naar het land van herkomst, zij een ernstig risico loopt op reële schade voorzien in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980. Deze schade bestaat in de reële kans dat verzoekster zal gevangen gezet /vermoord worden.”*
1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit niet aantoot noch aannemelijk maakt. Verzoekster steunt zich verder op dezelfde elementen zoals aangebracht voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.
2. Verzoekster toont niet aan waar ze verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somaliland. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De overige middelen en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.
3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 oktober 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

K. DECLERCK.